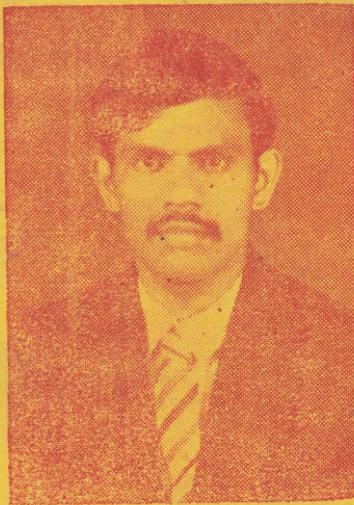

திவமயம்

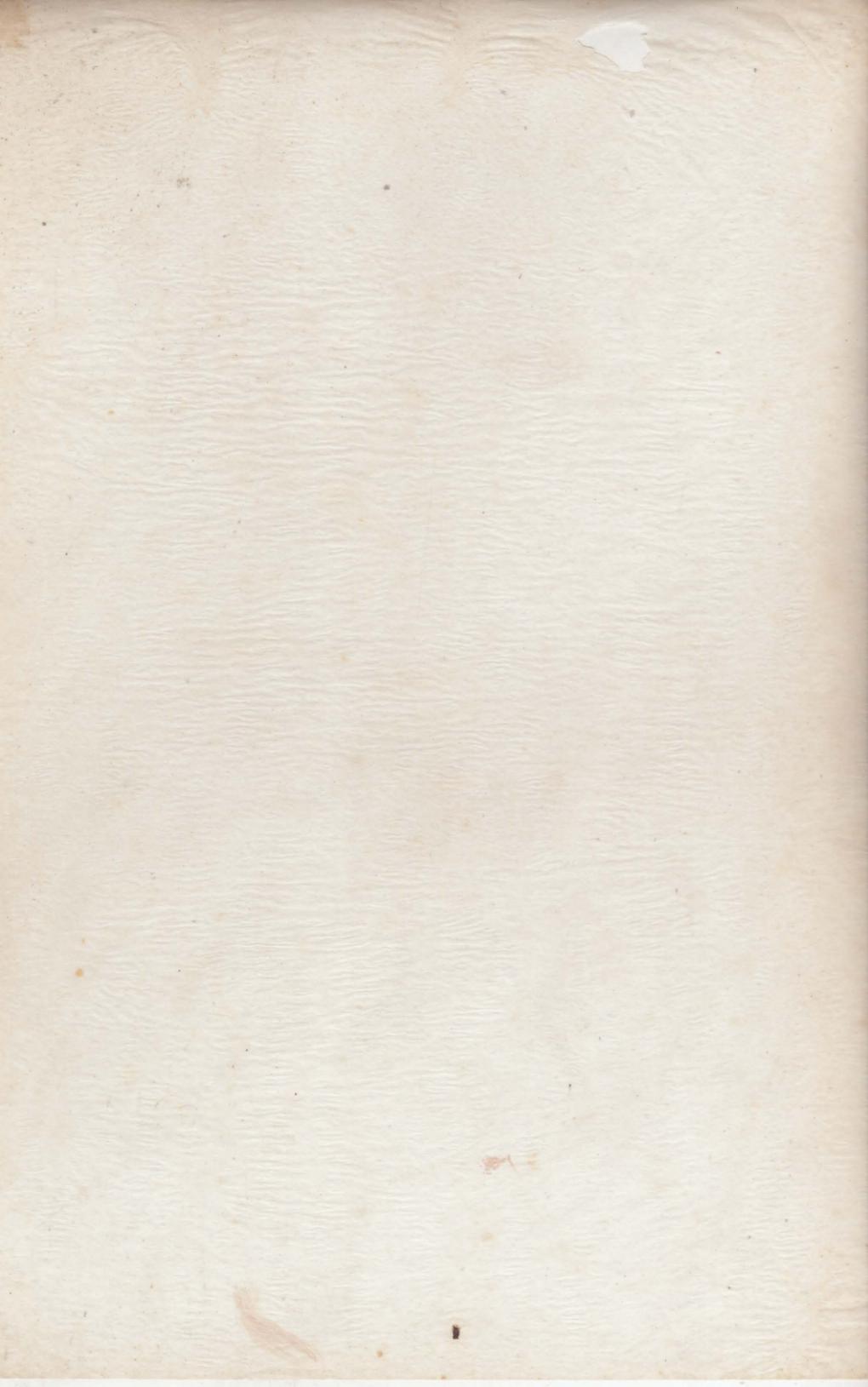
மது மலர்

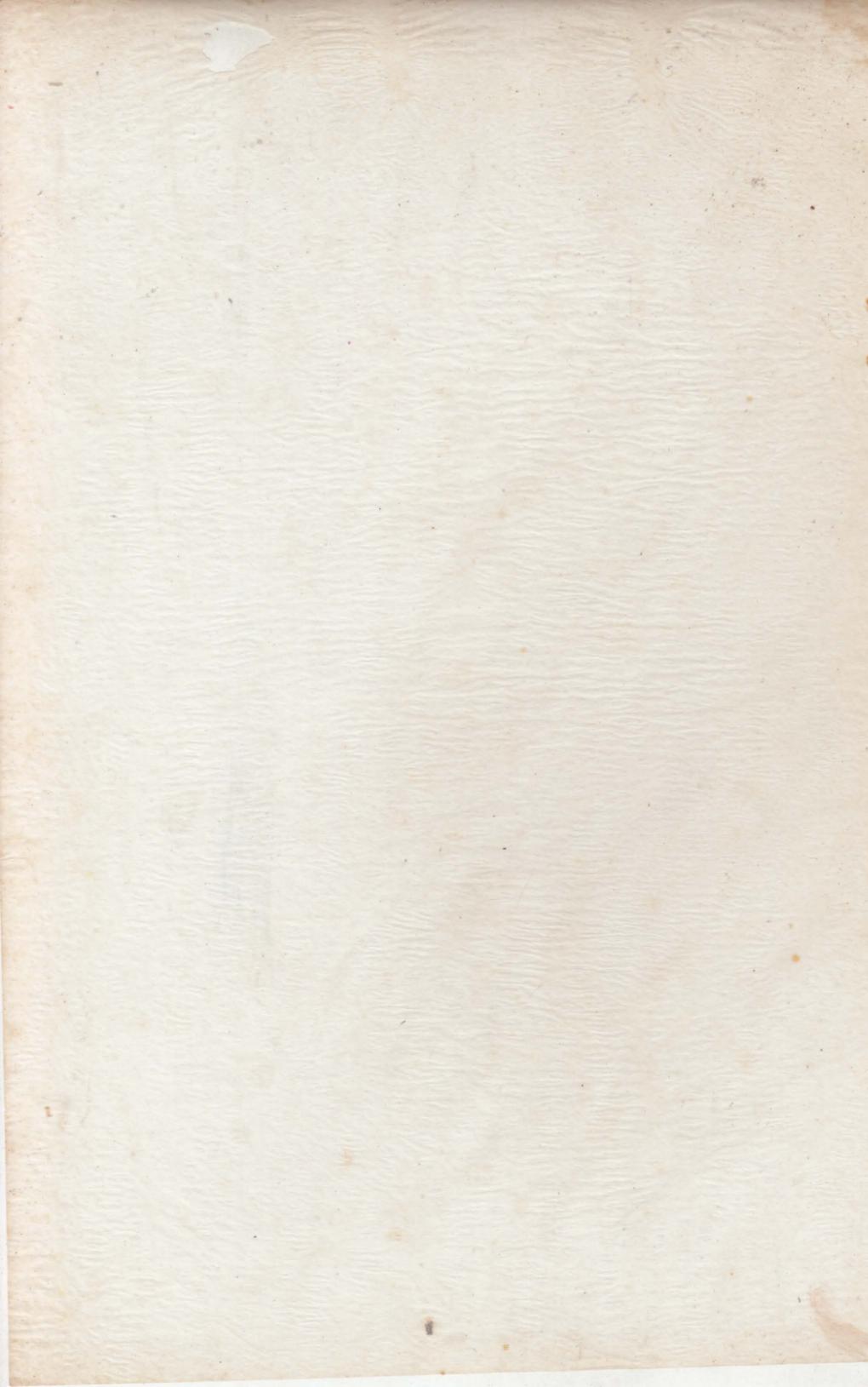

திரு. கந்தசாமி மதியழகன்...

நினைவாக.....

1988 - 06 - 08

திரு. மதியழகன் கந்தசாமி அவர்கள்

மலர்வு:
1964 - 04 - 01

உதிர்வு:
1987 - 10 - 16

— 5 —

மதி திருக்கவும் வருவாய் குடிம்பத்தை நிறைப்பாய்.

மதியழகா!

மகனே நீங்கோ? எங்களை விட்டுப்பிரிய முடியுமா?
யார் பிரித்தனர் ... ?

இயற்கை என்றும் சரியாகத்தான் இயங்குகின்றது?
என அறிஞர்கள் கூறினர்; கூறுகின்றனர்.

ஆனால், இயற்கையும் கொடுக்கை செய்யுமா?
இயற்கை கடுமையானதா?

‘மதியழகன்’ —

பொருத்தமாக யான் வைத்தபெயர்.

மதி எனின் சந்திரன்

அழகன் எனின் வடிவு.

சந்திரன் போன்ற வடிவு.

உன் வட்டமுகம்; செவ்வானம் காட்டும் முகம்;

முறுவல் இடும் பொழுது மூன்றும் பிற்காட்டும் முகம்
அழகு மதியே! நீ எங்கேயெடா?

எங்களை விட்டுப் போக முடியுமாடா?

மதி! மதி! மதி!

முடியாது; ஆகாது; எங்களுடேனியே வாழ்கிறுய்:

வாழ்வாய்

மணியினைக் கைப்பிடித்து மனநிலைவு வாழ்வு

கொண்டு; ஆறுகுழந்தைகளைப் பெற்றேன்: உவந்தேன்
கந்தசாமி என்றால் முருகன்.

முருகனுக்கு ஆறுமுகம்;

ஆறுமுகங்களைக் கந்தசாமி பெற்றார் என்றனர் நண்பர்கள்;

பெற்றேன்: ஆறுபேறுபெற்றேன்;

அன்பரசி, அன்பழகன், கலீஸரசி, எழிலரசி, மதியழகன்,

இளவழகன்

ஆறுமுகங்கள் - ஒருபக்கம் மூன்று ஆஸ்கள்,

ஒரு பக்கம் மூன்று பெண்கள்.

மணிபெற்ற மாணிக்கங்கள் அவ்வறவர்.

அறுவராயிருந்த என்புதையாக்கள்; ஒன்றை ஏன்

இயற்கை மறுத்தது;

இயற்கைக்கு இதயம் என்று ஒன்று இல்லையா?

ஏனிந்த சோதனை: வேதனை: வாதனை —

“அன்னை நந்த பால் ஒழுக—

குழந்தைவாய் தேன்னிழுக அம்மா

என்றழைத்த மழலைமொழி” காதில் ரீங்காரம் செய்கிறதா!

அப்பா! அப்பா; அப்பா

என்ற தவறிடும் மழலையுடன்

அழைத்த பாலப் பருவம் நினைவில் ஊழுகிறதே

வளர்ந்தாய்: வயதுக்குக் கூடிய வளர்ச்சி

முன்று வயதா? அக்காலம் ஜந்து வயதைக் காட்டியது

முகமோ குழந்தை: தோற்றமோ வேறு

எனது நிர்வாகத்தில் நடக்கும் அன்புப்பாலர்பாடசாலீக்கு:

என்னுடன் வருவாய்—

நான் கார்ஜூட்ட என் இடப்பங்கம் நிற்பாய்

இருக்கவே உணக்குத் தெரியாதடா:

நின்றபடி தெருவெங்கும் பார்த்தபடி

பாலர் ஆசிரியயை கூறுவார்.

“பெரிய குழப்படி வகுப்பில் இருக்கமாட்டார்; ஒரே

ஒட்டம் ஆட்டம்”

“கறுகறுப்பு; உற்சாகம்; நல்லதுழந்தையின் வாட்ட சாட்டம்

இப்படித்தான் அமையுமென்பேன்” ஆசிரியயிடம்.

எனைக்கண்டேன் உன்னில்

உன்னைக் கண்டேன் என்னில்

வளர்ந்தாய்; அன்னியுடன் சென்று ஆரம்பப்படிப்பை

முடித்தாய்; வென்றுய்;

யாழ் இந்துக்கல் ஹரியில் உரிய புனிதி பெற்றுச் சேர்ந்தாய்

இந்துக் கல்லூரிக்குப் புகழ் சேர்த்தாய்

சிரேஷ்ட மாணவர் தலைவருக்குப் பதவி பெற்று;

அதிபரே மெசிக்மளவு நீதிதேவதை யாகக் காட்சி தந்தாய்டா?

அதிபர், ஆசிரியர்கள் என்னைக்காணும்போது

“மதியின் அப்பா” என்பதிலே பெருமை கண்டேன்;

அருமை கண்டேன்;

வள்ளுவன் தந்தவழியில்;

“பெற்றபொழுதில் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றேன் எனக் கண்டேன்” நிமிர்ந்தேன்; உயர்ந்தேன்;

குற்றங் கண்டவிடத்து நீ ஒரு நக்கிரண்டா!

நன்மை கண்விடத்தில் குழலையும் மதிப்புக்கொடுக்கும் மதியூகியடா!

குடும்பத்திற்குப் பெருமை;

கல்லூரிக்குப் பெருமை;

ஊருக்குப் பெருமை;

நாட்டுக்குப் பெருமை;

எதனைச் சொல்ல; எதனை வியக்க;

க. பொ. த. உயர்தரம் முடித்தாய்;

நாடோ நடுக்கம்: பதற்றம்: சாவு:

வாவிபர்கள் வளமாக வாழமுடியாத சூழ்நிலை;

அங்கும் இங்கும் எங்கும் கைது;

யாழ்ப்பான்த்தில் பிறந்தவன் பட்ட அவளிதைகள்

கொழும்புக்கணமுத்தேன், கொம்பியூறிறர் படிக்க

ஆவன செய்தேன்.

வந்தாய்: யடித்தாய்: அத்திவாழக் கல்வியையும் முடித்தாய்:

நாட்டில் அமைதி ஒப்பந்தம் என்றனர்

வெளிநாடு செல்ல ஆயத்தம் செய்தேன்

அண்ணன் ரூலமோ, அக்கா ரூலமோ போய்விட என்னவினேன்:

பிரிய விருப்பா? இல்லை நாட்டினிலையிது?

நாட்டின் அமைதிகண்டு யாழ்ப்பானை வந்தார்;

வந்தாய், வந்தாய், மகிழ்வு தந்தாய்.

அமைதி என்றனர், அர்த்தம் புரியவில்லை!

அனர்த்தம் குழந்து: எங்கும் பரந்தது:

ஐயகோ! மகனே! பாசப்பிறப்பே!

செல்: செல், செல். எங்கும்

விட்டிலிஞ்சுந்தாய்: பதறினேன்: பரிதவித்தேன்:

நாட்டினிலைமை, என்னெப்பார்த்தாய்:

மரணமெங்கும்: குண்டும் ஒவிகளுடன் செல்கள் எங்கும்

பதினெந்தாம் திகதி இரவு நடுச் சாமம்:

நீ பறப்பதுபோல, ஆடித்தபடி அம்மா தொடர்வது போல,

அது கனவடா — ஏனிப்படியென எனக்கே புரியவில்லை,

காலையில் அம்மாவிடம் கூறினேன்;

“ஏதோ நடக்கப் போகிறது மனி” எனக்குத் தோற்றுப்பவை

நடைபெறுபவை என்றேன்:

பதினாறும் திகதி காலை சுயிக்கிளில் புறப்பட்டாய்:

“நல்லகாரியம் ஆற்றப்போகிறேன்: தடுக்காதீர்கள்”

என அம்மாவிடம் கூறினாய்:

சென்றூய்: சென்றூய்: செல் செல்ல வைத்ததே!

அந்திமாஸீப் பொழுது நாற்புறமும், டும், டும் ஒவிகள்,

செல்களின் சீற்றம்: ஒட்டம், ஒட்டம்:

நண்பனைக் காக்க இரத்தம் கொடுஷ தெல்லிப்பனை

ஆஸ்பத்திரி சென்று;

நல்லதே செய்து: கடைசி நேரத்திலும் மனிதநேயம்

காத்து திரும்பும்போது.

செல்பட்டு: எங்களை விட்டுச் சென்றுயே? சென்றே விட்டாயே!

அன்று தொட்டு எமதில்லம் மதியிழந்த சோகம்,

துயரம் காவிகளாக அம்மா, அப்பா, சகோதர சகோதரிகள்

இரத்தம் கொடுத்தாய் — உயிரைக் கொடுத்தாய்

இது தான்ரா மதியின் மனம்:

செத்தும் கொடுத்தான் சிதக்காதி என்பாரிகள்: அதைப்போல
உன்று கடைசிநேரம்: மக்கள் கூட்டம் கூட்டும் வருவான்
கடைசிக் கிரிஷ்ண செய்ய பெட்டி கூட இல்லை; இவ்வாய்ப்பு
வாங்க முடியாத ஊரடங்குச் சட்டம்:
நாற்புறமும் இராணுவ நடமாட்டம்;
அது மட்டுமா?

எங்கும் துப்பாக்கி வேட்டுக்கள்;
அன்று மல்லாகத்தில் மட்டும் பதின்மூன்று மண்டி உருவிலை
உயிர்கள் பறந்தன.

மதியின் வாழ்வும் பறந்ததா?
பெட்டியைச் செய்து உள்ளீரயதினிட்டு
மயானம் சென்று இறுதிக்கிரியை செய்யக்
கூட முடியாத துப்பாக்கி வேட்டுக்கள்
கடைசியாகத் தூக்கிச் சென்ற பெட்டி கூட:
இன்னும் முவகுடைய கடைசி யாத்திரைக்கு உதவியது:
வாழும் போது மட்டுமல்ல மறைந்த பின்பும்
உதவினாலே!

உண்வாழ்வின் நினைவலைகளில் எவ்வாமே தொண்டுதொனு? கண்ணே! கற்கண்டோ மதியெனும் வதன்னே;
இருபத்தூண்டு வாழ்வில் சாதித்தமை
எத்தனை? எத்தனை?

சென்யோன்ஸ் அம்புலன்ஸ் தொண்டன்: சாரனர் இயக்கத் தொண்டன்:
உதவிக்ரமாய்; யாருக்கும் உதவும்
கரமாய்:

வாழ்வையே மாற்றினை
வாழ்வாங்கு வாழ்ந்தாய்:
பருத்தித்துதை ஹாட்லிக் கல்லூரி நூல்
நிலையம் எரிந்தது!

அறிவெனும் பூங்கா மறைந்தது: மறைந்தனர்
ஓடினை: எங்கும் ஓடினை; நல்லதொரு
காரியம் ஆற்றினை!

ஒன்றரை லட்சம் புத்தகங்கள் சேர்த்தாய்:
திரும்பவும் ஹாட்லிக் கல்லூரி ஹாஸ்திலையம் இயங்க
உதவினாலே!

ஹாட்லிக் கல்லூரி நூல்நிலைம் வாழும்வரை
மதியும் வாழ்வான்.
“தொட்டால் சுவைக்கும் சவ்வாது

சவுத்தால் இனிக்கும் தேன் பாகு
எட்டவிருந்து நினைத்தாலும்
இனிக்கும் மணக்கும் என் செல்வம்”
கடிதம் வசனத்தில் ஆக்கழுடியாது காவியமாக்கி
அனுப்புவாயே!
கவிதையில் ஒரு மோகங், கவிஞருவாய் என்று கவு
கள்டேன்;
கொழும்பில் இருந்து அம்மாவுக்கு எழுதிய
நீண்ட காவியங்களில் அப்பாவுக்கு முதிய நீண்ட
கவிதைகளில் ஒரு சிலவரிகள்
“யானிருந்துபோதுபெற்ற
காஜத்தால் கலையாத என்தாயின்
பாசத்தின் பந்தத்தை பெறவே தனிமையில்
துடியாய்த் துடிக்கிறேன் அம்மா”
“என்னிய அப்பாவே
உளவியல் ரீதியாய் எம்மை
கட்டுப்பாட்டு மனிதராய் வளர்ந்த அந்த நாட்கள்
எம்மிதயத்தால் என்றுமே
அழியா நினோவுஷ் சின்னங்கள்”
“என்றும் யான் எதிரும் உங்கள்
மகனே: மகனே மகனின் பெருமையை மார்பு தட்டிக்
கூறுமளவு
மரியாதையை யான் பெற்றேன்: பெறுவேன்
வரலாற்றில் யான் படைப்பேசு”
கொடுமைகுழ் 16 - 10 - 1987 மு. ப 7. 43
நீ எழுதிய கவிதையை நீ மறைந்த சில நாட்களால்
உன்மேசயில் கண்டேன்.
இதோ அந்தக் கவிதை,
“செல்வக்கிளியே மெல்லப்பேசு
செல் வந்தால் வாழ்க்கை போக்கை
பொம்மர், செல், ஹலித் தாக்குதல்கள் இன்னும்
மீண்டும் மீண்டும் தொடர்கிறது.
குண்டுபட்டு செத்துப்போகும் எப்மக்கள்
ஒன்று பட்ட ஒரினத்தை ஏற்றுப் பட்டு செல்ல சியங்கீர்ணி
இன்னும்!
அழிவு தொடர்க்கதைத்தான்”
அன்றாலே இப்படியொரு கவிதை எழுதிவைத்துச்
கொண்டிருயே!
எப்படியா உனக்கு ஆக்காலநேரம் இக்கவிதை ஏன் கிடையாது

வந்தது.

பாரதிதாசன்: புதுயுக்க் கவிஞர்
தன் கவிதைநூலில் பாடிவைத்தான்
அப்பாட்டின் ஓலிகள் அர்த்தங்கள் நீயே
ஆசிருதி!

அவர்யாடும் பாடல் உனக்காகவா அன்றே

“அன்பு மெல்லியன், அழகியோன் எங்கே? பெருவாய் வாட்பல் அரிமாத் தின்றதோ! கொஞ்சம் கிள்ளை அஞ்ச அஞ்ச வஞ்சகக் கள்ளன் மாதிட்டானே..”

“ஐயகோ! அவன்தான்! அவன்தான்! மாண்டான்.

பொரிலியிக் கள்வன் புயவெண் தோன்றி

அழகு விளக்கை அவித்தான் — நல்ல கவிதையின் சுவையைக் கண்ததான் ஐயகோ!

என்றன் அன்பே: என்றன் உயிரே:

என்னுல் வந்தாய்: என்னுடன் வந்தாய்

பொன்னும் உன்னுயிர் போன்று! குருதியின்

சேற்றில் மிதந்தது உஸ்சாற்றுச் சுவையுடல்!

கண்கள் பொறுக்குமோ காணவுன் நிலை

என்னைம் வெடித்ததே! எல்லாம் நீயென்

இருந்தேன் இவ்வகை இவ்விடம் இறந்தாய்

தனித்தேன் உய்விலை: மதியே, மதியே

என்றுமே இயற்கை ஈந்த இன்பத்தைச்

சுவைக்குமுன் மண்ணில் ஏற்ற வைத்துக்

கண்ணீர் பெருக்கி நான் கதறவைத்ததே

ஐயகோ பிரிந்தாய், ஐயகோ பிரிந்தாய்!

“காராரும் வானத்தில் கானும் முழுநிலவே!

நீராரும் தண்கடவில் கண்டெடுத்த நித்திலமே!

ஆசைதலிர்க்க வந்த ஆஸமுகே சித்திரமே!

இசையழித்துமலர் உண்ணுகின்ற தேன் வன்டே!

உள்ளம் எதிர்பார்த்த ஓலியமே என்மடியில்

பிள்ளையாய் வந்த பிரந்த பெரும் பேறே!

சின்ன மலர்வாய் சிரித்தப்படி பால்குடித்தாய்

தேக்குமரம் கடைந்து செய்ததொரு தொட்டிலிலே

கக்கள் நுழையாமல் இட்ட திரை நடுவே

பொன்முகத்திலே இழைத்த புத்தம் புது நீலச்

சின்னமணிக் கண்ணே இழைக்கத்தவால் முடிவைப்பாய்

போராடிப் போராடி புக்காமல், காய்க்காமல்
வேரோடு போக்கவந்த வீரா!

இளவீரா!

சோலைமலரே! சுவர்னத்தின் வாறிபடமே
காலையிலம் குரியனைக் காட்டும் பளிங்குருவே!
வண்மை, உயர்வு, மனிதர் நலமெல்லாம்
ஆண்மையினால் உண்டென்று பேசவந்த ஆஸழகே;
மூடத்தனத்தின் முடைநாற்றம் வீசுகின்ற:
காடு மனக்க வரும் பெட்டகமே’
மதியென்ற சொல்லுக்கு மதிப்புண்டு
மதியென்ற சொல்லுக்கு மதிப்புக் கொடுத்தாய்
அதனால் நாடு உண்ண மதித்தது
நல்குணம் நிறைந்த மதியென்னும் அழகா
குணமேயாகிய குணத்தின் குணமே
குறைவாழ்வு காண கறையற்று வாழ்ந்தாய்
கண்ணே: கனிமிஞ்சரசமே: சந்திர உருவே
எங்கே? நீ எங்கே? உண்ணிழைவு இங்கே.
வெம்பி வீழ்ந்தனர் பெற்றூர். உற்றூர்
வேதனை, வாதனை, சோதனை இதுவே
மதி திரும்பவும் வருவாய் குடும்பத்தை நிறைப்பாய்
இது என் கனவள்ளை — நனவு கூறுகிறது.

அப்பா,

வி. கே. கந்தசாமி.

யேசு மதிர்த் தினத்தில் கூறுபவரின்கூறு
காந்தி மதிந்த தினமதில்
ஆபிரகாம்விங்கள் மதிந்த நாளதில்
மதியெனும் ஒளியும் மறைந்தது
அந்த நாள் வெள்ளிக்கிழமை.

— அண்ணு அன்பழகன்.

என்

இனிய

மதி

என் இனிய மதி!

உன் மரணத்துடன், தர்மத்தின் மீதும், சந்தியத்தின் மீதும் நான் கொண்டிருந்த நம்பிக்கை அற்றுப்போய் விட்டது. மின்னு மல் முழுக்காமல் நிகழ்ந்துவிட்ட உன் இழப்புத்தரும் தாங்கொனாத் துயரத்தைச் சமக்கும் பலத்தை, உன்னுடன் ஒன்றிப் பழகியவர்களிடம் விட்டுச் சென்ற ஆழமான நினைவுகளே தாகின்றது. வாழ்வுக் காற்றின் தாலாட்டில் காவோகீஸ்கன் கல கலத்து சரியார்து நிலைத்திருக்க, இளங்குருத்து மண்ணில் சரிந்த விதியை நினைக்கும்போது, யாரை நோவது?

இந்த மண்ணின் முதத்தில் அந்நியணிக் கால்பதிக்கவைத்த காரணகாரியங்களையும், அக்காரண காரியங்களையும் உருவாக்கிய கர்த்தாக்களையும் கருவிகளையும் நோவதா? மரணங்கள் மலிந்த இந்தப் பூரியில், உதிரும் கூலங்களின் செங்குருதியாக நிறம்மாரு எண்ணிக்கையில் சேர்ந்ததா?

நாட்றிந்த ஒரு சிறிபதந்தை, நாடுபோற்றிக்கூடிய தன் பெரு மகனுக்கு இரங்கலுரை எண்ணி அஞ்சலி செலுத்தும் தூர்ப்பாக்கிய நீலை வேறு ஏவுகுக்கும் ஏற்பட்டிருக்காது. ஆம் நீ நாடுபோற்றிக்கூடிய அரியபுத்திரராக விசுவருபம் எடுத்திருக்க வேண்டியவன் உன் தந்தை இந்தமண்ணின் விடுதலைக்குச் சாத்தீகமே சரியான மார்க்கமெனக் கருதிச் செய்திப்பட்டு, ஏமார்த்து இருக்கும் நினையின் இம்மாண்ணின் மலர்ச்சிக்கு உன்தந்தை காட்டிய பாதை சரியான தடமங்கிறேன் நீ கருதி, வரித்துக் கொண்ட இலட்சியப் பாதையின் பயங்கரக் குழியொன்றை உன்மரணம் நிரவிவிட்டது. உன் தடத் தைப் பின்பற்றுவோருக்கு, உன்மரணம் எச்சரிக்கையன்று; விடியலுக்கு வழிகட்டும் எழுச்சிப் படிக்கல்.

நீ உடல் வளர்ச்சியில் இனைஞன், ஆணமுன் ஆனால், உன் ஓத்தில் உன்னைப்போலக் குழந்தை வேறெவருமில்லை. உன் ஆணித் தரமான கருத்துக்களை நீ எடுத்துக் கூறும்போது, உன் வார்த்தை

களிடையே தவழும் மழுகே கலந்த இனிய சொற்களின் முன் நான் என்னை இழப்பதுண்டு மாணவருவிற்கு நீ தலைவனுக இருந்தாய். தலைவரத்துவத்தின் ஆருமைக்கு இலக்கணமாக இருந்தாய். அனால், எனவிட்டிடல் உண் சிலைஞ்சிரு தங்கை ஹம்சாவுடன் விளையாடும்போது, நீ சின்னஞ்சிரு பிள்ளையாகி விடுவாய். நிலத்தில் நின்று விண்ணைத்தொடும் இலட்சியம் உள் விளையாட்டிலும் இருந்தது. ‘அந்தக் கூகரையைத் தொடுங்க பார்ப்பம் அண்ணு’ என்ற உள் தங்கையின் சவாலுக்கு நீ உட்பட்டு, கூர முடிட்டத் தொடக் குதித்தபோது, உள் முயற் சியின் திறன் தெரிந்தது. உள் தங்கையை மகிழ்ச்சிக் கேள்வு மென்ற பாச உந்தல் தெரிந்தது.

ஒரு கட்டத்தில் உள் தந்தையின், என் அண்ணவரின், புகழ் சார்ந்த பெயரைக் கூறி, உறவினர்கள் எனவோருக்கு அறிமுக மாயினர். பின்னேரு கட்டத்தில் அந்திலை மாறி, ‘இவர் மதியின் அப்பா! இவர் மதியின் சித்தப்பா’ என்று உள் பெயரின் புகழின் பின்னால், ஒதுங்க வேண்டிய மிகிழ்ச்சிகர்மான நிகழ்வுகள் உச்ச மடைய வேண்டிய வேளையில் நீ இந்தப் பாவ மண்ணின் பிடியிலிருந்தும், எம் பாசப் பினைப்புகளிலிருந்தும் விடைபெற்றுச் சென்றுவிட்ட கொடுமை ஏன் நிகழ்ந்தது?

‘விடுதலை என்பது தாழைக் கனிந்து விழும் பழமன்று, சித்தப்பா! அது தியாகப் போராட்டங்களின் விளைவாகத் தரப்பட வைக்கும் இலட்சியம்!’ என்றால்; மரணங்களில் வாழ்வேரி ரீன் வரிசையில் உள் கல்வறையும் ஒன்றுகிவிட்டது!

மதி, நீ எங்கள் அணவரிலும் பாரிக்க எவ்வளவு உயர்ந்தவன் என்பதை நான் புரிந்துகொண்ட சம்பவம் தினவுக்கு வரு கிறது. நீ சாதாரணமான மனிதன்னால்; தனித்துவமானவன் என்பதற்கு ஆச்சிரு சம்பவமே உதாரணம். ஒரு வயோதிபகர உள் சயிக்கினில் ஏற்றிகொண்டு, ஏழாலையிலிருந்து யாழ்ப்பா ஸம் வரும் வழியில் உண்ணைக் கண்டேன். அங்கு பின்னேரம் விட்டிரு வந்தபோது, “யார் அவர்?” எனக் கேட்டேன். “எவர்?” என்றால். “நீ சயிக்கினில் ஏற்றிவந்தவர்” என்றேன். “எனக்கு ஆரென்று தெரியாது. பஸ்க்காகக் காத்திருந்தார். சும்மா வாற சயிக்கிவதானே என்று ஏற்றி வந்தேன். சித்தப்பா!” என்று நீ சிரித்தாய். “இப்படித்தான் எப்புமா?” என்று வியப்புடன் கேட்டேன். விடை — உள் சிரிப்புத்தான்.

நல்லவர்களுக்கு இந்த மணி தரும் பரிசு அற்பாயுக தான், மகனே! நல்ல மனங்கொண்டோரை இந்தப் பூமித்தாய் தன் னுள் புதைத்துக்கொள்கிறேன். இந்த மணியில் எங்களுக்குக் கிட்டாத அமைதியை, சாந்தியை, சமாதானத்தை, மரணபை மற்ற நிம்மதியான வாழ்வை அந்த உலகத்திலாவது எமக்கு ஏற்படுத்தித் தருவதற்காகத் தான் நீ முன் சென்றனயோ?

எதிலும் துடிப்பு; அவசரம். மாடிப்படிகளில் ஏறும்போது கூட இரண்டிரண்டு படிகளாகவே கடப்பாய்! உன் மரணத்தில் கூடவா, அந்த அவசரம்?

விண்ணிலிருந்து தேவதூதர்கள்தாம் வருவார்களாம். ஆனால் விண்ணிலிருந்து சாத்தான்களே ஹெவியில் வந்தார்கள். தேவதூதர்கள் மலர்களைத் தூவி ஆசீர்வதிய்பார்களாம். ஆனால், தர்மம் வளர்ந்து, சந்தியம் நிலைத்த பாரதத்திலிருந்து வந்தவர்கள். ஷஷ்களையும் குண்டுகளையும் தாம் தூவினர்கள்! தூவிய தூகளி வொன்று, மரணத்தில்கூட, உன் எழிற் புன்னகையை நீக்கிவிட முடியவில்லை! உன் இலட்சியங்களின் வைராக்கியத்தை முக்கமலத்திலிருந்து எடுத்தழுக்க முடியவில்லை.

நீ அமரன்! ஆனாலும் உன் உயிர் இந்த மணியில் மீண்டும் பிறந்து, இனங்காட்டி, புதியதோர் உலகு சமைக்கும் என்ற நம்பிக்கை வித்து என்னிலிருந்து அழியப்போவதில்லை.

கிளிநொச்சி,
27-05-88.

உன் சித்தப்பா
க. குணராசா (செங்கழுப்பியான்)
உதவி அரசாங்க அதிபர்

பலர் மறைகிறுர்கள்
இன்னும் பலர் மறைக்கப்படுகிறுர்கள்
நினைவில் மாறுதவர்களில்
மதியழகனும் சேர்க்கப்பட்டுவிட்டார்.

குரியக் குஞ்சு - மதி

குரியக் குஞ்சுகள் தோன்றிடா வண்ணம்
நச்சு முகிலை ஏவியவர் யார்?
பாலொழுஞு பசுந்தளிரை
சிடுத்து மகிழ்ந்தவர் — யார்?
பசுங்குருதி சுரத்தில் சிவப்பான
விடுதலைப் புருஷின் சிறகை ஓடித்தவர் — யார்?
சந்தண மேனியை சந்தணமாய் கரைத்து
மேனியில் பூசிய கரியினர் — யார்?
அரசு கொலைகளின் மரண ஒலங்களை
அங்கீகரித்த இசையென மகிழ்ந்து
பாடவிளைச்சும் புதிய குழுவினர் — யார்?
மதி உலா வந்த பாதையில் பாறைகளிட்டு
முடமாக்கி முளியாக்கியவர் — யார்?
மதிகள் முடமாதல் கண்டு நஸுத்திரங்களும்
மயங்கி மின்னு வைத்தோர் — யார்?

யாழ் இந்துவின் மாணவ மனியே!
மாணவ முதல்வனே!

கல்லூரிகளின் நூலுக்கள் எரிந்த போது
நீ மனம் எரிந்தாய்!
முதகரனாய்!
நாடெங்கும் தேடி ஓடி நூல்கள் திரட்டினாய்!
கல்லூரிகளுக்குப் பகிர்ந்து வழங்கினாய்!
இன்றே நீயே எரிந்து போயினாய்.
எந்தச் சிதையில்... எந்தச் சிதைவில்...
உண்ணைத் தேடி உயிருட்டிப் பெறுவோம் நாம்
யாழ் இந்துவின் வகுப்பறைகள் வராந்தாக்கள்
விளையாட்டு மேதானங்கள்... மேடை அரங்குகள்
பிரார்த்தனை கூடங்கள்... விடுதி முள்றகள்
ஆசிரிய அறை... மாணவ தலைவர் அறை
என்று எங்கும் சிதறிய காலடித்தடங்களில்
உன் தடம் எதுவென என்னி மயங்கிரேம்.

மனிதனின் இருப்பை மரணங்கள் மறைக்கலாம்
மரணவழிகளே மனித இருப்பிற்கு நித்தியம்
கூறும் - வீர வாழ்க்கை உன்னது தானே!

ரெங்கியன் வெல்வன்,

நீ விட்டுகென்றவிந்த நீதியிகு பாதையிலே

பொன்போற் பொலித்த முகம் புன்முறவல் காட்டி நிர்க
அஸ்பால் நிறைந்த உள்ளும் ஆர்வமே பூண்டு நிற்க
உஸ்பால் எனக்கிருந்த உண்மைத் தொடர்பதனை
சொன்னாலோ நீயறிவாய் சொல்லடா மதியழகா.

பிஞ்ச வகுப்பிருந்து பெரிய வகுப்புவரை
நெஞ்சுக் குளிர்ந்திடவே நீயுறைத்த வார்த்தைகளில்
அஞ்சாமை கங்கேள் அகவுறுதி கங்கேள்டா
மிஞ்ச உண்மொருத்தர் பேதினியிற் கான்குவனே.

கல்வியிலே ஒங்கிக் காட்டிடடா பெருமையென்றேன்
கல்வியினை வாழ்வைக்கக் களத்திலிவன் இறங்கியதால்
சொல்லியிடவா வேண்டும் தோன்றியதே புத்தணர்ச்சி
புல்லுருவிக் கூட்டத்தைப் பொடிபொடியாய் ஆக்கிவிட்டான்.

கல்லூரி வாழ்விடை நீ காட்டுஞ் செயல் வீரம
எல்லோரும் நன்றிவர் ஹாட்வியிடை நூலகத்தின்
அஸ்ல் நிலைகற்ற அயராது பாடுபட்டாய்
சொல்லட்டும் வேறேவர்தான் துணிவோ டிதுசெய்வர்?

கல்விக்கழகத்திற் கங்கேள் புதுமையினை
சொல்லத் துடிக்குதடா வார்த்தை வகுகுதில்லை
நல்ல பெருமறிஞருள் நாடறிந்தோன் பி எஸ்கிஸ்
செல்லப் பயலாய்ச் சிரித்தே செயல்புரிந்தாய்.

மயிலனியிற் கல்வி வளர்ச்சிக்காய் பி எஸ்கிஸ்
செயலுள்ளும் சிலிர்த்திடவே சிரியந்த தொண்டுசெய்தாய்
மயிலனியின் விதியுள்ள மண்ணும் மதியன்னை!

நயமுடனே நீ செய்த நன்றிமற வோம் என்றும்.

சிரமிந்த கல்வியினாச் சிறக்கவைத்த உன்செயலை
ஊரறியும் ஆனால் உத்தமஞர் பட்டதுயர்
யாரறிவார் மதியழகா நான்றிவேன் யாருணைப்போல்
ஆருளர் சொல் ராப்பலோய் அயராது உழைந்தவரே!

அல்லும் பகலும் நீ அயாது பாடுபட்டே
செல்லடியால் யாக்கவையிட்டுத் தேவகுல குற்றதனால்
மென்றேயே பி. என்சாம் பேரறிஞருள் மேதினியில்
நில்லாது அங்குவந்து கழகமொன்று அமைப்பாரோ!
நீயிட்டுச் சென்றவிந்த நீதியிகு பாதையிலே
வாய்விட்டுச் சொல்லுகிறோம் வழுவாது நின்றிடுவோம்
தேவர்க்கு நல்விருந்தாய்ச் சிறுவயகிற் சென்றுவிட்டாய்
யாவர்க்கும் சகா நல்லமைதி ஈந்துவிடு.

திரு. எஸ். சண்முகவிங்கம்
ஆசிரியர் யாழ் — இந்துக்கல்லூரி.

பாதியிலே பிரிந்துவிட்ட

யாசமுள்ள தம் பிக்கு!

என்னத் தொடர்ந்து
வந்து என் இதயம்
நிறைந்த என் பாசமுள்ள
உடன் பிறப்பே !

'அக்கா' என்றெல்லாம்
அன்பொழுக அழைத்து
அனைந்த என் அன்பான்
இதயப் பிறப்பே !

நாம் ஆறுபேராய்
என்றும் வாழுவேண்டுமென
தினம் பாடும் என்
அன்புத் தம்பியே !

அக்கா உன் குறையை
நான் நிறை வேற்றுவேன்
கவலீப் படாதே என்
தேற்றும் பாசத் தம்பியே !

இன்று பாசக் கயிற்றை
பிரித்து ஒரு ஷேல்
உன்னை அழைத்ததுவா !
சொல்லடா ! கண்ணே !

வையங்களில் விடவிளக்காய்
நீ வந்து உதித்தாயே
அதனால் தானே காலனி
உன்னை கணந்தானே !

நீ வாழ்ந்த நாட்களில்
உணக்காக வாழுவில்லை
ஊருக்காய் வாழ்ந்தாயே-இன்று அல்ல ஒலி கேட்டும்
தவிக்க விட்டு சென்றுயே !

'மதி' என்ற பெயரோடு
மதிவதனமாய் வாழ்ந்தாயே
மஸ்னில் கதறவிட்டு
'மதியே' நீ எங்கு சென்றுய் !

உன்னை காப்பாற்ற
உணக்காக வேண்டியேனே
அத்தனையும் பொய்யடா !
அத்தனையும் வினையிற்றுத்தா !

நாம் கன்ஸீர் விட்டால்
நீயும் கலங்குவாயே !
இன்று ஏன்டா
மேளனமாய் உள்ளாய்டா !

ஆறுபேராய் வாழ்ந்தோமடா
ஐந்தாக்கிச் சென்றுயே !
ஐயோ ! என் தம்பியே
அழவிட்டு சென்றுயே !

எல்லோரையும் காப்பாற்றுவாயே
இன்று உன்றயிர் போன்றுவா !
சொல்லடா ! கதறவது
காதில் விழுவில்லையா !

பாசத்தை ஏழுத்துக்களாய்
கவிதைகளாய் தீரப்பினுயே !
இன்று காவியமாய் நீ
சென்று விட்டாய் !

அம்மா அழுதாலே நீ
அனைத்து அழுவாயே இன்று
ஊருக்காய் வாழ்ந்தாயே-இன்று அல்ல ஒலி கேட்டும்
தவிக்க விட்டு சென்றுயே !

அம்மா ! அப்பா ! என
ஆயிரம் தடவை கூப்பிடுவாயே நேசக்கரம் நீட்டுவாயே !
இனி அந்த ஒளி விடடில் இன்று எங்கேயடா ! உன்
கேட்கா தாடா ! இரண்டு உதவும் கைகள் !

விடுவிளக்கு அணைந்ததடா
வீடெல்லாம் அலறல் ஒளி
விளக்கேற்றி வைப்பதற்கு
விரைந்து நீ வருவாயா !

ஒளிவிளக்கு அணைந்தாலும்
ஒளிர்க்கிர்கள் என்றும்
உலாவிடும் வீடெல்லாம்
கண்ணோராடு முடிக்கிறேன்.

தினைவெல்லாம் நீதாவடா ?
நித்திரையிலும் நீதானடா !
கனவினிலே கலதக்கிண்றுய்
கண்விழித்தால் மறைகிண்றுய் ! பாரிலே நீ பிரிந்தாலும்
பாசமான உன் வார்த்தைகள்
பாரினிலே என்னேடு
பல்லாண்டு காலம் வாழுமடா.

உன் ஆத்மா சாந்தியடைய
என் பிரார்த்தனைகள்
என்றென்றும் உனக்கு
உலகில் உண்டடா !

அக்கா

எழிலரசி கந்தசாமி

இயற்கையின் அற்புதங்கள் பல
ஆனால் கொடுமைகளும் பல
நன்மை தீமை சுழலும்
சுழல் பூமியில் எத்தனை சுழற்சிகள்,
சிக்கல்கள் ஏன்? ஏன்?

— அண்ண அங்பழகன்.

மீண்டும் வருவார்

மதி — முழுமதி தான் அவர். பெயருக்கும் அவருக்கும் வேறுபாடே கிடையாது.

மிகுந்த சுறுசுறுப்பும் - நேர்கொண்ட கூர்க்கையான பார்வையும் - அடுத்தவர்களுக்கு உதவவேண்டும் என்ற மனப்பான்மையும் கொண்ட அவரைச் சாதாரண நிலையில் இருந்து வேறுபாடு காண முடியும்.

மதியழகன் என்ற பெயர் கொண்ட அவரை மதி என்றே சுருக்கமாக எல்லோரும் அழைப்பார்கள். மதி-என்ற தனது பெயரைக் கேட்டதும், அது நண்பர்களாக இருந்தாலும் சரி, இனத்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி உடன் திரும்பி உயர்வான குரவில் அனித்தர்மாக, வயதிற்குமிஞ்சிய பொறுப்புணர்ச்சியோடும் அறிவாற்ற லோடும் அவர் சுறுப்பவைகளை யாரால்தான் மறக்க முடியும்.

தனது வருங்காலம் - குடும்ப முன்னேற்றம் - சமூக உயர்வு - எமது இனத்தின் விடிவு ஆசியன பற்றி அவர் வைத்திருந்த எண்ணங்களை - கற்பணைகளை, அவரை அறிந்தவர்கள், அறிந்துகொள்வர்.

எத்தனையோ ஆசைகளை மனதில் நிறைத்து - எவருமே கற்பணை பண்ணிப் பார்க்க முடியாத, பொல்லாத இந்த வயதில் எம்மை எல்லாலம் தவிக்கவிட்டு - தாய், தந்தை, சகோதரர்கள், இனத்தவர்கள், நண்பர்கள் எல்லோரையும் இரத்தக் கண்ணீர் வடிக்கவிட்டு எங்கோ சென்றுவிட்டார்.

நாம் எழுதுவது அவருக்கு அஞ்சலி அல்ல, எமது உள்ளத்தின் பிரதிபலிப்பு.

அவரது சடுதியான முடிவைக் கேள்விப்பட்டதன் பின், வாழ்வு இவ்வளவுதானு? — என்ற மனே நிலையே ஏற்படுகின்றது.

அவர் எம்மை விட்டுப் பிரியவில்லை, எங்கோ தொலை தூரம் சிறிதுகாலம் சென்றுவிட்டார்; மீண்டும் வருவார். அவரது நினைவு, எமது வாழ்வுபூாவும், அவர் எம்முடன் வாழ்வார்.

முத்த சகோதரி
அன்பரசி சந்திரமோகன்
(கண்டா)

எதிர்கால இளைஞர்களுக்கு ரூப வழிகாட்டி

தனக்கென நல்லதோர் இலட்சியம். அதை நிறைவேற்றும் ஆவஸ், உறுதி. இறைவன் தனக்களித்த ஆற்றால் தனது சமூகம், எதிர்கால இளைஞர்களுக்குத் தொண்டு புரிதவில் மனத்திருப்தி கொண்டவர்தான் செல்வன் மதியழகன் கந்தசாமி.

அங்குரின் மறைவு அவரது குடும்பத்திற்கு மட்டுமல்ல, தமிழ்ச் சமுதாயத்திற்கே; இளைஞர் உலகிற்கே ஒர் பேரிழப்பாகும். செத்தும் கொடுத்தான் சீதக்காதி என்ற கூற்றுக்கு உதாரண புருடனாகத் திகழ்ந்தார். இவர் மறைவால்வாடும் எங்கள் ஆசிரியர் குழாத்தைச் சேர்ந்த அங்குரின் தாயாருக்கும் தந்தைக்கும் அவரது சகோதர சகோதரிகளுக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபம் களைத் தெரிவிக்கின்றோம்.

அதிபர்,

சைவ சண்மார்க்க வித்தியாசாலை,
ஏழாலை மேற்கு.

ஆசிரிய - ஆசிரியகள்,
மாணவர்கள்,

விடிவதும் இரவு வருவதும்
என? காலையும் மாலையும்
வருவது? பிறப்பது மறைவது
என்பதைக் காட்டவா?

பாசமுள்ள தமியி மதியே!

அன்புச் சோதரனே
நீ எங்கு சென்றும்
ஏம்மை தவிக்க விட்டு
நீ சென்ற இடம்
நாமறியோம்
வீட்டில் எப்பக்கம்
பார்த்தாலும்
உமது மழலைச் சிரிப்பே
தெரிகின்றது
உமது கலகலப்பான
பேச்சை இனி நாம் எங்கு
கேட்போம்
நீ வாழ்ந்த காலம் சிறிது
ஆனால் நீ பிறருக்காக
வாழ்ந்த காலமோ பெரிது
நீ உனது வாழ்நாளில்
உங்க்காக வாழாது
பிறருக்காகவே வாழ்ந்தாய்
அன்றம் நீ பிறருக்கு
உதவி செய்யவே சென்றும்
உனது பெசல்லாத காலம்

உன்னைக் காலன் தன்பக்கம்
இபுத்துக் கொண்டான்
நீ கொழும்பு செல்லும் போது
கூறினுயே
கடைசி வரை என்னேடு
இருந்த அக்காவை விட்டுச்
செல்லத் தான் எனக்கு
கவலையாக இருக்கின்றது எனக்
கூறினுயே
எப்படியடா இப்போது
எம்மைப் பிரிந்து சென்றும்
உனது மடவில் நித்தமும்
எழுதுவாயே
பிரிவு பொல்லாதது என
நீ அப்போது எம்மை பிரிந்து
சென்று விட்டாயா
இல்லவே இல்லையடா
நீ என்றும் எப்போதும்
எம்முடனே கூடி
வாழ்வாயடா.

பாசமுள்ள அக்கா,
கலா

பாசம், நேசம், அன்பு, வாத்சுள்ளியம் என்பன
இதய கீதமிகைக்க வாழ்வு இனிக்கும், ஆனால்
பிரிவு இதய சோகமாகி வாட்டுகிறதே!
— அன்னை அன்பழகன்.

அன்பின் மதியே !

மாணவத் தலைவரும், விளையாட்டு வீரனும், ஆனநூலை பொருந்திய, மாணவ ஒன்றியச் செயலாளரும் நீ பவனிவந்த போதெல்லாம் நான் பெருமிதமும், மகிழ்வும் கொண்டிருந்தேன். உயர்தர மாணவ ஒன்றி யத்தின் பொறுப்பாசிரியரும் நான் இருந்தபொழுது, உனது தலைமைத்துவப் பண்பைப் பார்த்து, மகிழாத நாளேயில்லை.

நீ ஆசிரியருடன் பழகும் பண்போ, பிற மாணவ ருக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டாக விளங்கும், அதன் காரணமாக நீ மாணவரிடையே ஒரு முழுமதியாக விளங்கினும்!

உன்னுடன் உடன்பிறந்த உதவிசெய்யும் பண்பே இறுதியில் உனக்கு காலனுக அமையவேண்டுமா? குருதி கொடுக்கச் சென்ற உன்னை குருதி வெள்ளத்தில் மிதக்க வைந்த அந்த அட்டுமியம்தான் என்ன? காலனே, உனக்கொரு காலன் வரான?

அறிவின் மதியே, அன்பின் மைந்தா, நிச்சயம் உனக்கு மறுமையில் வாழ்வு தெய்வீகமாயமையும்.

உனது அன்பின் ஆசிரியர்
யாழ். இந்துக் கல்லூரி,
வண்டின சே. சிவராஜா

மதிக்க வாழுவேண்டும்; மதித்து வாழுவேண்டும்.
அப்படி வாழ்வன் மறைவின் பின்பும்
வாழ்வான்.

—அன்ன அன்பழகன்,

நினைவுகள் தொடர!

காரிருளைக் கிழிக்க வந்த மதிமுகமே
 காலை இவர் கரங்களில் மாண்டாயோ
 காவல் செய்தே சேவபல புரிந்தவனே
 காலக் கோவத்தால் பாதியிலே மறைந்தாயோ.
 உந்தன் சேவயால் வியக்குது 'மயிலவி'
 உண்மை தானென்று 'ஹாட்லியும்' கொள்ளுது
 உந்தன் நினைவுகள் என்றும் எழ்முடன்-அதனால்
 உணர்வுகள் எங்கும் விழித்துக் கொள்ளுமே;
 இருளது இங்கே இப்பியும் அகலலை
 "இதிஅமிக்" ராச்சியம் இன்னமும் நடக்குது
 இருப்பினும் தொடர்வோம் உந்தன் பாதையில்
 இத்தாய் ஒருநாள் விடிவெள்ளி பூக்குமே.

அண்ணு—

இவ் வார்த்தைகளுக்கு
 அகராதி பகடத்தவனே
 சதி—
 உன் உறவை
 மறைந்து விடுனும்
 விதி—
 எம் உறவை
 பிரித்து விடுனும்
 நினைவுகள்—
 என் ரூம் எம்
 வாழ்வில் தொடர்ந்திடும்.

உன் தம்பி,
 இளங்கோ.
 (இளவழகன்)

மாசம் ஆறுக்கு மேலாகியும் ஆறுப் பெருங்கவலை

எவரது அங்கத்துவத்தினால் தான் வாழ்வும் வளமும் பெற வாமென அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்ததோ அவரது பிரிவால் ஆரூத்துயர் கொள்ளும் அவலநிலைக்குத் தன்னப்பட்டிருக்கிறது. எமது உதயகுரியன் அறிவுகம் கடந்த 16-10-87 இல் ஆபத்து மரணத்துக்கு ஆளாகிவிட்ட அங்பர் கந்தசாமி - மதியழகன் நமது சக அங்கத்துவராயிருந்த ஒராண்டு காலத்துக் குள்ளேயே பல்லாண்டு அங்கத்துவம் பெற்றிருந்தமைக்குச் சமமான பண்பும் நண்பும் பயன்பாடும் நமது அறிவுகத்திற் பதியவைத்துப் போயிருக்கிறார்.

நண்பர் மதியழகன் பரோபகாரப் பண்பும் விவேகசாதுரிய மும் யிக்க ஒரு நற்குலத்தின் இன்றைய வாரிசாகிய ஒரு இணைஞர். பல்லாண்டுகளாகப் பிரபல மேடைப் பேச்சாளர்களில் ஒருவராயிருந்துவரும் ஆசிரியர் புதுமைலோலன் கந்தசாமியின் சற்புத் திரர்களில் ஒருவர். இன்றைய சரித்திர நாவஹாசிரியர்களில் புகழ்பெற்ற A.G.A. செங்கையாழியான், குணராசா அவர்களீன் பெருமங்குமாவார்.

ஆனாலும் பெயருக்கு மிடையில் அமையும் பொருத்தத்தை மதியழகனில் வைத்துக் காண இருந்ததே ஒருதனி, தன்விஷயத் திற் பிரகாசிப்பதற்கும் பண்மடங்கு அதிகமாகப் பிறர்விஷயத்தில் விவருடைய மதியழகு பிரகாசித்த விதம் பலரும் அறிந்ததொல்லை. நாட்டுப் பிரச்சினை நெருக்கடி உச்சக்கட்டத்தில் இருந்த வேளை, போக்குவரத்துக் கிண்டாட்டம், உற்ற நண்பர்கள் கூட உதவிக்குப்போகத் துணிந்து வெளிப்பட முடியாதிருந்த கட்டம் ஆபத்து மரணத்துக்காளான ஊரவர் சடலமொன்று யாழ்; ஆண் பதிதிரியில், அதை வீட்டுக்குக் கொண்டுவர எண்ணி எண்ணி ஒருவழியுந் தோண்றுமல் சம்பந்தப்பட்டவர்கள் எல்லாரும் ஒரு வரரயொருவர் பார்த்து விழியைப் பிழுக்கிக் கொண்டிருந்த நேரம். —— மதியழகன் மதிமட்டும் தனக்குள் தானை ஏதோ வழிகள்டு விட்டது இரண்டாம் ஆனாலும் தெரியாமலே தனிக் கட்டையாய்த் துணிந்து சென்று குறித்த சடலத்தைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தே விட்டார். எப்படிப் போய்ச் சேர்ந்தார், எப்படிக்கொண்டு வந்து சேர்த்தார் — வழிநெடுக முனிஞரும் கல்லும்

நேரம். —— மதியழகன் மதிமட்டும் தனக்குள் தானை ஏதோ வழிகள்டு விட்டது இரண்டாம் ஆனாலும் தெரியாமலே தனிக் கட்டையாய்த் துணிந்து சென்று குறித்த சடலத்தைக் கொண்டு வந்து சேர்த்தே விட்டார். எப்படிப் போய்ச் சேர்ந்தார், எப்படிக்கொண்டு வந்து சேர்த்தார் — வழிநெடுக முனிஞரும் கல்லும்

நல்லிளமை ததும்புந் தோற்றம், அமைதி குடி கொண்ட முகம், அனுவக்குந் தீங்கு பயக்காத நடை, ஆனால் எந்த நேரம் பார்த்தாலும் ஏகப்பட்ட முயற்சி மயம், முயற்சியில் முக்காலை முன்று வீசமும் பரோபகாரமே.

பருத்தித்துறை ஹாட்லிக் கல்லூரி நூல்நிலையம் தீக்கிரையாகிவிட்டது. அந்தநட்டத்தை சுடுசெய்ய அவர் தேடிசேர்த்த நூல்கள், அதன் தேவைக்கும் மேல் ஆயிரக்கணக்கில் மின்சிவிட்டன. அத்தனையும் ஏழாலை மேற்குச் சித்திவிநாயகர் நூல்நிலையத்திலிருந்து அவர் நினைவைக் கர்ப்பித்துக் கொண்டிருத்தல் கண்கூடு.

‘செத்துங் கொடுத்தான் சீதக்காதி’ என்பது பழங்கலை இவரது ஆபத்து மரணத்தின்போது ஒரு கடையிலும் ஒரு பிரேதப்பெட்டியும் இல்லாதிருந்தபோது — இவருக்கெனப் பிரத்தியோகமாகத் தயார்க்கப்பட்ட பிரேதப்பெட்டி. இவர் பேரால் இவ்வுரில் மற்றும் இருவருக்கு உபகாரமாயமைந்தன மூலம் சிருக்காதியின் கதைப்பழைமை, புதுமைலோலன்- மகன் மதியழகனுல் புதுப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் புதுமையை என்னென்பது; தானத்திலே சிறந்த தானம் இரத்த தானம் என்பார்கள். அந்த இரத்த தானத்தை எத்தனையோ பேருக்கு தானமாக வழங்கியுள்ளார். என்பது இன்றுமே புரியாத புதிர்தான். அத்தொடர்பில் மதியழகனின் மதியழகு மட்டுமா? அவரின் பரோபகாரச்சிந்தை செயற்றிறன், சமயோசித சாகச சாதுரியங்கள் முழுவதுமே உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகி விட்டன அதுபற்றி அவர் ஷரவர் அனைவரினதும் பாராட்டுக்காளானார் என்பது சொல்ல வேண்டாத வீஷயம்.

தன்னில்லை, அயல்வரில் தான் மதியழகனுக்குக் கண்; தற்பாதுகாப்பில்லை, அயலார் பாதுகாப்பிலேயே அவரது ஆர்வம், சண்டைக் கெடுபிடி அவஸ்கள் மலிந்த குழந்தையிலுங்கூட எந்தத் திசையிலிருந்து எந்தாலும் அரவங் கேட்டாலும் கேட்ட மாத்திரமே அந்த இடத்துக்கு விரையாதிருக்கச் சம்மதிக்காதது அவர்மதி.

ஓஸ்றில், நல்லவர்களை நெடுநாள் தாங்குனாவுக்கு மண்ணுக்குத் தார்ம்கபலமில்கையோ, அல்லது மதியழகனைப் போன்ற மதிநலம் வாய்ந்த இளம் பதங்களுக்கு மேலுக்கத்திற் கிராக்கியோ

அறியோம். மதியழகன் ஆவி, சென்றவழியில் திமர் ஆபத்துக் குட்பட்டுப் பரவோகஞ் சேர்ந்து விட்டிருக்கிறது.

ஓமுங்கை தெருச் சந்திகளில் நிற்று, 'மதி' அண்ணை வருகி ரூர் என்று தினசரி மலர விழித்துப் பார்த்துரசீர்த்து வந்த இவ்வூர் இளைஞர் விழிகளின் ஏல்லாம் இரண்டு விழிகளாய்ப் போய்விட்டிருக்கின்றன,

நீண்டதாற் பரிதாப்ப! இந்திக்கியில் அவர்தம் உடன் பிறப்பு கிகளின் நிலையை என் சொல்வது? உருக்கி ஊட்டி அவரை உருபு படுத்தி அவர் வாழ்வு நல்காணும். வாஞ்சையோடிருந்த பெற்றூர் நிலையை என் சொல்வது? மதியை இழந்து கதிகலங்கும் நம் நீண்டையை என் சொல்வது?

அவர் ஆத்மா சாந்தியடைக என்று சொல்லிச் சமாளிதுக் கொள்வது தவிர வேறெற்றுவும் நம்மாவியலாது.

'அவன்றி எதுவும் ஆகாது' என்றிருப் போமாக.

ஏழாண் மேற்கு

ஏழாலை.

ஏ. பி. செல்வராஜா

தலைவர்

(உதயகுரியன் அறிவகமுக் சணசமுகநிலையமும்)

பிறப்பவர் இறப்பது நியதி. ஆனால் பிறப்பவர், வாழ்முடியானு, வாழவிடப்படாது பறிப்பது கொடுமை. இந்நிலை தரும் வேதனை ஒரு சோதனையே!

—அன்னு அன்பழகன்.

என் பாசமகனே மதி! எங்கு பறந்தனோ!

பதிது மாதம் சுமந்து எடுத்து
பாரினிலே உள்ளைக் கண்டேன்;
மதிழ்ந்தேன்;
என் பெங்கினியே !

இன்று நான் பாவியாப் போயிற்றேடா]

உள்ளைப் பறிகொடுத்து உலகில் நார்க்
எப்படி வாழ்வேன்டா !

கண்ணே !

உன் கனிமொழி கேட்க வாராயா !

உன் உருவும் காண வாராயா !

உன் உதவும் கை கொடுத்துதல வாராயா !

சொல்லு என் மகனே! உன் கவிதைகளை மறப்பேறு?

உன் பாச மொழிர்ளை மறப்பேறு?

எதை மறக்கச் சொல்லி,

இன்று என்னினிட்டு பறந்து சென்றுய் !

கண்ணே ! மதியே !

நீ ஒடோடி எம்மைக் காண

கொழும்பினிருந்து வந்தாயே !

உன்னைக் கண்டோம்; பேசுவேஙும்;

உன் பாசமொழி கேட்டோம்.

இன்று நீ எங்கு சென்றுய்?

உன்னைத் தேடி நாம் எங்கு செல்வோம்?

பாராயா ! என்னே ! என் கீச்வமே!

நீ பதவியேற்ற பாரினிலே,

உன்னைக் காண ஆசைப்பட்டேன்;

இன்று உன் பயணம்; பாதியிலே முடிவடைந்து,
திசை மாறினாயே !

உன் குறும்புத்தனங்கள் சொல்வதற்கு,

வார்த்தைகளே இல்லையடா !

என்னை அழிந்து, நீ மட்டும் சென்றுயோ !

கண்ணீரில் காவியம் படைத்திட,

கடுச்சியில் சென்றுயே ! காலமெல்லாம் கலங்கவா?

கண்ணீர் விட்டுக் கதறவா?

என் செய்வேன்? என் செய்வேன்?

எமது குடும்பத்தின் ஒளியான
கந்தசாமி மதியழகன்
புதவுடல் நீத்தபோது.....

- ❖ ஊரடங்கு நேரத்திலும் ஓடோடிவந்து உதவிய
உறவினர், உற்றுர், நண்பர், அயலவர்
அவர்களுக்கும்
- ❖ இறுதிக் கிரியைகளுக்கு உதவிய உதய சூரியன்
சனசமூக நிலைய வாவிபர்களுக்கும்.....
- ❖ இம் மலரை அச்சிட்டுதலைய கவர்னு பிறின்டிங்
வேர்க்ஸ் ஸ்தாபனத்தாருக்கும் எமது நன்றிகள்.

ஏழாண் மேற்கு,
சன்னகம்.

1988 - 06 - 08.

திரு. வி. கே. கந்தசாமி
(புதுமைலோலன்)
குடும்பத்தினர்.

